

Benediktská ulice na Starém Městě pražském rozhodně nepatří k nejdelším. Měří totiž zhruba sto padesát metrů a po dláždění poněkud kostrbatém po ní možno dojet z bezejmenného trojúhelníkového náměstíčka, kde se slévá Rybná s Masnou, do ulice Dlouhé. Na zmíněné trase ovšem Benediktská ulice stihne jeden prudký obrat – o celých devadesát stupňů. Takže možno říci, že má tvar širokého V.

Obecní dům neboli Repre v útrokách skrývá jedny z nejlepších pražských restaurací a kaváren, nemluvě o koncertní síni – a patří pochopitelně pod bedlivý dohled oddělení Benediktská...

Jak bije srdce Prahy (pohostinné)

Na jejím samém začátku (anebo konci, podle toho, z které strany půjdete) stojí secesní nárožní palác o čtyřech patrech, s pyšnou věží na střeše a s nepřehlédnutelnými sgrafity zakomponovanými do zelenkavé fasády. Pyšný měšťanský palác, řeklo by se, tam asi budou drahé a krásné byty. Ale omyl. Rohák pod mohutnou střechou skrývá jen množství kanceláří. Mimochodem, za časů socialismu tu býval domovem jeden z nejvíce nenáviděných úřadů režimu: cenzura. Zprvu se skrývala pod zkratkou HSTD, což znamenalo Hlavní správa tiskového dozoru. V březnu osmašedesátého obávaná instituce neslavně zanikla, aby se záhy znovuzrodila na pásech tanků. A znovu pak vybuchla oficiálně pod novými jmény. ČÚTI a FÚTI. Přeběžnou cenzuru vystřídal následná. Mnohem horší.

Pamětníci vědí, co zkratky znamenaly. Český a Federální úřad pro tisk a informace. Tady se tedy bdělo nad ideologickou čistotou národa, kde nad neposkvěněností stránek bděl i pozdější nesmiřitelný republikán doktor Sládek.

Když oponou trhnul čas a všechno se dalo do pohybu, nárožní dům zůstal zachován Ministerstvu vnitra, díky čemuž má dnes jedno z místních policejních oddělení na Starém Městě střechu nad hlavou a docela záviděníhodné prostory. Oddělení patří tři podlaží, (přízemí, první a třetí patro), v poschodí druhém a čtvrtém je domovem část Služby kriminální policie a vyšetřování policejního obvodu Praha I a policejní Správa hlavního města Prahy.

Začátkem letošního roku přišlo ovšem oddělení Benediktská tak trochu „do řeči“: dočkalo se totiž významné proměny. V rámci projektu P 1000 se z gruntu a k nepoznání proměnilo přízemí budovy a policisté a především občané se dočkali vpravdě důstojného prostředí. Zahajovalo se za účasti premiéra, ministra a nejvyšších policejních šéfů, novináři se kolem jen rojili. Teď už ale v domě panuje klid. Prostě všední dny nastaly. Pracuje se – a tak to má být, ne?

Když se před pěti lety znovu krájel pomyslň pražský koláč a bývalé policejní obvody se spojovaly do větších celků, označení I, tedy římskou jedničku, dostal nový distrikt

složený z někdejší jedničky, sedmičky, šestky a sedmnáctky.

Když se na tohle území podíváte na plán hlavního města, jde o celek úctyhodný – a náramně různorodý. Vždyť je tu jak staroměstská rezervace s houfy turistů a desítkami historických skvostů, tak sedmička s jejími sportovními arénami, tržnicí a výstavištěm, jak vilová šestka s ambasádami a rezidencemi velvyslanců, jejíž specifikou je ovšem i státní hranice tvořená odbavovacími pracovišti ruzyňského letiště, tak sídlištní oblast sedmnáctky v Řepích – a jako rozinka navíc pár přidružených obcí se starostmi bezmála venkovskými. K tomu dopravní pytel blech, v němž se s rozbřeskem mění celá Praha, tuhle oblast nevyjímáje. Hodně přes

Nárožní dům na rozhraní Benediktské ulice a Rybné s Masnou

**Ředitel policejního obvodu Praha I
plukovník ing. Jiří Sellner**

dvě stě tisíc obyvatel obvodu Praha I se ve všední den rozroste o další desetitisíce – dílem turistů, dílem přespolních tuzemců, co do hlavního města jezdí pravidelně za prací, anebo za nákupy, k lékaři, na hokej či fotbal. Udržet v ulicích pořádek a respektování zákonů je úkolem policie – a ovšem hbitě lapat ty, kdož se snad rozhodli pro opak.

Plukovník ing. Jiří Sellner, který policejnímu obvodu Praha I šéfuje od jeho zrodu, prošlapal už na pražské dlažbě nejedny služební boty. Kdysi býval služebně „doma“ na Žižkově, ještě za časů, kdy čtvrt' pod Vítkovem bývala pověstně divoká. Pak přešel do centra, na Prahu 1 – jako zástupce ředitele. Pak zde povýšil na šéfa – a nakonec jím zůstal i ve chvíli velkého třesku, kdy se policejní obvody zvětšovaly. Od té doby uplynuly čtyři roky. Čtyři perná léta, kdy se vše octlo v pohybu, všechno bylo rázem jinak. Policejní týmy se stěhovaly, rozcházely, vznikaly nové. Mnozí reptali, jenže čas ukázal, že spojení městských částí do větších celků nese z policej-

ního hlediska plody. Nikoli jen úspory, ale i prokazatelné výsledky pracovní. Snížil se nápad trestné činnosti, i když nikterak závažně, a zlepšila se objasněnost. A to v situaci, kdy se policie pere s nedostatkem lidí a Praha I v tom ohledu není výjimkou.

„Pro Prahu 1 jsem kdysi míval 730 policistů. A než začalo slučování, chyběl mi do plného stavu jen jeden jediný,“ věcně zavzpomíná plukovník Sellner.

„Dneska, jako Praha I, mám tabulkový stav 1250 policistů, realita je slabší, chybí mi do služby 110 lidí. To je dost citit – jednak na dopravce, ale snad ještě víc na místních odděleních.“

Když ředitel Sellner kdysi do Bartolomějské nastupoval, říkal mu kdosi z pamětníků, že tamní dopravníka mívala 60 chlapů. V roce 2004 jich pro Prahu 1 měl 37... A dnes? Pro obrovskou aglomeraci Praha I, složenou ze čtyř městských částí a několika obcí, jich je pouhých třicet. Pravda: nutno zdůraznit, že nehody se dnes vyšetřují centrálně a dělají na nich specialisti ze Správy hl. města Prahy. Ale i tak...

„Centrum Prahy má smutnou výhodu, že když se ucpou hlavní tahy ve městě, tady se nejedí vůbec,“ nevesele se usmívá ředitel. „Ale ty hlavní tahy máme taky, třeba na šestce – Bělohorskou, Patočkovu, Evropskou, na sedmičce Milady Horákové, Korunovačnickou, Argentinskou... Měl by na ně permanentně někdo dohlížet – ale kdo?“

Když se bez náhrady rušilo místní oddělení Hybernská, pětadvacet tabulek přešlo na Prahu II, jež tehdy nové oddělení zřizovala. A další tabulky musel předat ředitel Prahy I na jiné nové obvody. Celkem přišel o 98 tabulek. Je to moc, je to málo? Ve chvíli, kdy vám každý vedoucí místního oddělení upřímně řekne: „Zaplat' pámbu za každého chlapa, i když se musí všechno učit?“

● ● ●

Počty obvodního ředitele se vedou řádově ve stovkách, vedoucí místního oddělení počítá a odečítá jednotlivce. Nadporučík Václav Dražan z Benediktské by měl mít na povel padesát policistů, do stavu mu chybí dva. Což vypadá parádně – než dodá, že dalších deset je ovšem ve školách, dílem v pražských Hrdlořezích, dílem v Brně. A kdy může počítat, že je první pošle do služby? Nejdřív tak za pár měsíců. Poslední z nich přijde do roka a do dne.

„A to jde navíc o lidi, kteří budou nehoto-

Vedoucí místního oddělení Benediktská nadporučík Václav Dražan

ví,“ křčí rameny. „Měl bych je posílat do ulic s někým zkušeným, kdo navíc zná náš rajon – ale kde takové brát? Většina lidí, co tu slouží, má za sebou s bídou pět let služby, spíš méně – a na prstech jedné ruky bych spočítal ty, co slouží kolem patnácti či dvaceti roků!“

Oddělení Benediktská není mezi policejními útvary v centru matičky Prahy tím nejzatíženějším. Hlavní nápor vychytává Krakovská, pak je tu i Můstek, oddělení specializované na oznámení cizinců. Tam slouží – na směny – tucet stálých kvalifikovaných tlumočnicků, tam je díky investici městské části Praha 1 - i osobní iniciativě starosty – vpravdě nadstandardní prostředí. I když vybavení služeben v srdci Prahy pohostinné už přestává být ostudou vlastně všude: zmíněná Krakovská je taky moc pěkná, Benediktská jakbysmet, Bartolomějská, jež je vlastně v srdci Starého Města, taky.

Hranice obvodu oddělení v Benediktské vedou středem Pařížské třídy – druhou půlku mají už kolegové z „Bartáku“. Pak po nábřeží Vltavy až k Těšnovu, tam v půlce magistrály sousedí s Karlínskými a v Opletalce s kolegy z Krakovské – a pak hranice uhýbá Hybernskou a Celetnou k Staroměstskému náměstí, jež ovšem jen lízne. Benediktská má chodník u Ministerstva obchodu a průmyslu, zbytek je hájemstvím Bartolomějské.

„Na rozlohu to nijak moc kilometrů není, a ani obyvatel už tady moc nezbylo,“ říká vedoucí. „Ale od rána do večera ulice kypí ruchem a špička je pro nás mezi sedmou až devátou ranní. To kulminují trestní oznámení, protože lidi jdou do práce a staví se: sdělit, že jim kdosi večer sebral někde z kapsy peněženku. Někdo si všimne, že ji nemá, fakt až ráno, jinému se jen večer už prostě nechťelo chodit z domu. Další ovšem přicházejí poté, co odemknou kancelář a zjistí, že jim ji někdo vykradl.“

Během hodiny či dvou tak v Benediktské „naberou“ pět šest trestních oznámení, rekord letošního předjaří byl osm. Během dne pak ještě přibývají další, ale už volnějším tempem.

Vykrádání kanceláří vloupáním přes noc má totiž vážnou konkurenci v modernějším způsobu, který praktikují úhlední a elegantní mladí mužové. Vstoupí do administrativní budovy, usmějí se na recepční, optají se na nějakou firmu, jejíž název si prve přečetli u vchodu. Někdy se dokonce i jakýmsi klykákem zvěční v knize návštěv. Pak vyjedou výtahem nahoru a vezmou to poctivě dveře ode dveří – někde je dokořán, někde zaklepu. Když je úřednictvo „doma“, omluví se, na něco se optají, a honem dál. Šance

Pařížská ulice je pro policisty z Benediktské pohraniční – jeden chodník a půl vozovky patří ještě jim, druhá půlka náleží kolegům z oddělení v Bartolomějské

přichází, když si osazenstvo kancelíku odskočilo a nezamklo. Mizejí peněženky z kabelek, odložené luxusní mobily, ale za vděk zloděj vezme i kalkulačkou, drahými šminkami, doklady. Nejkyženější je notebook, o ty je pořád v bazarech fofr. Šup s ním do brašny a pryč. Zloději jsou jako smrt a jako vítr, berou vše cenné a mizejí rychle...

„Ale i klasika pořád kvete,“ usmívá se zástupce vedoucího nadporučík Bc. Jan Vohralík, „kapsy v ulicích velkoměsta, věčný evergreen! Máme tu stanici metra Náměstí Republiky, tam je pořád rušno, máme Kotvu a Palladium – a ráj pro kapsáře jsou i sročení turistů před orlojem a před vchody do chrámů a synagog. A když skrumáž náhodou není, dovedou ji profesionálové vytvořit – pracují skoro zásadně v týmu a své řemeslo opravdu umějí.“

Nejohroženější jsou prý ženy a jejich kabelky, které jen málokteré nosí pečlivě zapnuté. Muži zase o svůj kapesní majetek přicházejí nejčastěji v hospodách a restauracích. Ne, i když si nedají kabát či bundu na věšák, neb tak naivní nejsou, kapsář se nevzdává! Vyhlédnutý host hodí bundu hezky přes opěradlo židle, aby ji měl pod dozorem, a hovoří a hovoří, pivo je tak lahodné... A pak si musí odskočit, vrátí se ale hned... Nebyl jsem pryč dále jak tři minuty, dušují se – a přece, když hodlají zaplatit, dívají se, že nemají čím...

A v nedaleké Benediktské ulici mají za pár minut nový případ.

Obvod Praha I není ovšem, jak už řečeno výše, jenom pražské centrum, ale taky o poznání lidnatější sedmička, šestka a sedmnáctka.

„Když jsme v tom velkém obvodu začínali a přeskupovali síly, revír našich kriminalistů se tím podstatně rozšířil. A rozhodli jsme se, že v každé čtvrti necháme to, co je pro ni typické. Takže tady na Starém Městě v Bartolomějské 6 máme soustředěnou kapsářinu a je tu taky násilí, protože loupežná prepadení se odehrávají převážně tam, kde kvete noční život a kde jsou peníze. Praha 7 je z policejního hlediska neklidnější čtvrt, ale

Pěší policejní hlídka má v ulicích velkoměsta pořád smysl a nezastupitelnou funkci – a v některých denních hodinách představuje pěší přesun na místo činu či nehody v centru Prahy ten nejrychlejší způsob přepravy

je tam hodně sportovišť a s nimi souvisí fanoušci a výtržnosti. A tak jsme do ulice Františka Křížka na bývalé obvodní ředitelství soustředili extrém a taky se tam vešla celá naše hospodářská kriminálka. A dělají mi radost, protože jak spojili síly, tak jim jde práce od ruky. Na Praze 6 máme své oddělení přes drogy. Jednak tam jsou školy a koleje, což znamená potenciální konzumenty, jednak letišť – a to znamená pašeráky. A tak dál a tak podobně.“

I nejmalebnější staroměstská zákoutí musí být pod stálým pozorným dohledem

Vznik velké Prahy I znamenal převelike stěhování, hejbaly se nejen škatule, ale i lidi, a ne každému to bylo vhod. Třeba lidi, co z luxusní budovy v Pelléově ulici, kde měli dva výtahy, přesídlili do Bartolomějské 6, kde není žádný, rádi nebyli. „Běhá se tam po schodech, a to je dobré pro zdraví,“ konstatuje ředitel.

Ale hlavně letité kolegiální vazby přicházely vnívat stejně jako dlouho vytvářená místní a osobní znalost, odvěké to základy kriminalistické práce. Jenže jak plynul čas, ukazovala se pomalinku i pozitivita nového stavu. Noví kolegové totiž taky leccos věděli a když se daly hlavy dohromady a každý přispěl se svou troškou do mlýna, najednou se začalo zdát, že „větší pískoviště“ nese větší radost ze hry – a taky úspěchy. Praha I už není tradičně na chvostě součtů objasnenosti, drží se v půli městského pelotonu – a to lidem od fochu vrací sebevědomí.

• • •

Před policejní budovou v Benediktské je vyhrazené parkoviště pro šest policejních vozů. Jenže jen samo místní oddělení provozuje tři škodovky, další vozy má kriminálka – takže představa, že sem přijede oznamovatel a postaví si před barák i svoje auto, je zcela bláhová. Ale tak naivní jsou leda cizinci, Pražáci vědí, že na policii je líp zajít po svých.

„Auta máme slušná, deset let mají odslouženo a najeto přitom

jen sto tisíc,“ říká vedoucí nadporučík Dražan. „U nás se moc nenajezdí! Dávno jsme zjistili, že přes den je lepší vysílat do ulic pěší hlídky – a kolikrát jsme pěšky rychleji i na místě činu, když je to někde za rohem. V noci se autohlídka vyplatí, to jo, objede rajon rychleji a víckrát. Ale beztak, když v našem autě zařadíte čtyřku, tak se diví, co to je. A pětku si užije, akorát když někdy v noci vezeme zadrženého do Kongresovky!“

nou. Ale rozhodně tu mají policisté dostatek prostoru k práci a solidní technické vybavení.

„Počítače máme pro všechny, fakt, že v některých případech nejde o žádné výkriky moderní techniky, neví, hlavně že jsou spolehlivé,“ říká vedoucí nadporučík Dražan. „Všechny jsou v síti, takže přístup do evidencí je samozřejmostí.“

Časy, kdy čeští policisté komicky datlovali protokoly na vysloužilých strojích Zeta, dávno pominuly. A zaplaťpámbu za to! Zkrátka, s technikou už v policejních kancelářích problémy moc nejsou. Horší je to s lidmi.

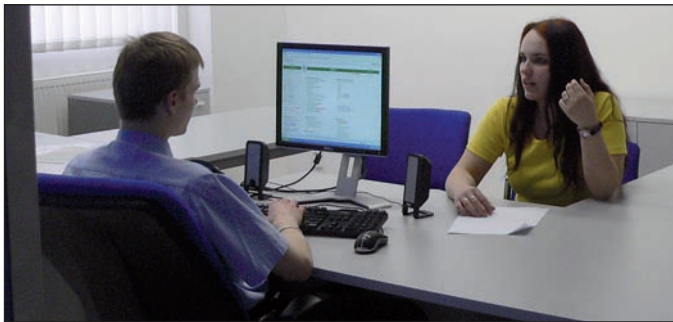
Jak by se na prstech jedné ruky v Benediktské spočítali ti zkušenější, tak snad ještě mihnou tu slouží Pražáků. Vesměs přespolní, někteří z hodně velké dálky: z Ostravska, z Karviné, z Frýdku-Místku. Čtyři sta kilometrů k rodině – to znamená i v jednadvacátém století vlakem šest sedm hodin. Když nemá zpoždění.

„Bydlí na policejních ubytovnách, ještě že nějaké máme. Na byty je lákat nemůžu, kde bych je vzal,“ krčí rameny vedoucí nadporučík Dražan. „Slouží dvanáctky, dvě denní, dvě noční – a pak mají čtyři dny volna. Takže žádné utužování dobré party – jak jim padne, svléknou mundur a hurá na nádraží.“

• • •

Většina místních útvarů v centru Prahy už nemá „ubytovací“ problém, jedna výjimka ovšem trvá. Oddělení ve Vlašské na Malé Straně. Paradoxně sídlí v tak nádherných historických prostorách s malovanými stropy, že se pro policejní práci hodí vskutku pramálo – ale co dělat? Najít na Malé Straně vhodnější budovu? Těžko. Navíc by se muselo jednat zhruba o osm set až tisícovku metrů čtverečních.

„Zkoušíme něco sehnat ve spolupráci s obvodní radnicí, ale zatím marně,“ říká

Místnost dozorcího na oddělení Benediktská opravdu prokoukla a návštěvy občanů přicházejí od časného rána celý den. Důstojné prostředí pro práci policistů i pro občany – to je smysl projektu P 1000

Prizemí služebny, jež prošlo omlazovací kúrou P 1000, vyhlíží jako z cukru. Slouží tu i recepční (a brzy se budou střídat dva), samozřejmostí je znalost světového jazyka, důstojné prostředí oceňují občané, co dovnitř zajdou, ale dobře se tu pracuje i dozorcím, kteří tu tráví celou nelehkou šichtu. Vyšší patra budovy už tak parádní zdaleka nejsou, nejde všechno najednou.

Ředitel plukovník Sellner. „Taky by bylo dobré, kdyby oddělení bylo blíž hromadné dopravy. Třeba v Karmelitské. Vlašská je vysoko na kopci a nic tam nejede. A mezi obyvateli Malé Strany je hodně důchodců, lidí v letech. Bral bych i Pohorelec, tam jede taky tramvaj.“

Obdobný, byť jiný problém má i na sedmičce: totiž oddělení v přístavu. Prostorově i vybavením vyhovující, ale položené hodně stranou, pod Libeňským mostem, který navíc vbrzku čeká komplexní rekonstrukce.

„Jsem chlap, ale tam bych v noci asi s oznámením nešel,“ říká ředitel upřímně. „Ale snad se něco pro nás najde v nové zástavbě, v Holešovicích se teď hodně staví. Samé drahé byty, ale třeba nějakému investorovi svitne, že by nebylo špatné mít policii v blízkosti...“

Jinak jsou oddělení na sedmičce v dobrém stavu, vylepšení by si snad zasloužila služebna na Výstavišti, zatímco v ulici Františka Křížka už „zařadoval“ projekt P 1000. Oddělení Dejvice v téže akci přijde na řadu letos, ani ostatní na tom nejsou špatně: do břevnovského investovala městská část a barák je tím pádem po rekonstrukci, Vokovice jakbysmet, ruzyňské oddělení sídlí dokonce v novostavbě, jež byla projektována už s představou o policejních potřebách. Zánovní budova nákupního střediska hostí v nájmu oddělení v Řepích: vyhlíží dobře, ale stavělo se pro obchodní účely. A tak jsou tu malé kanceláře a obrovské chodby, pro policii k ničemu. Jen se musí vytápět, osvětlovat, uklízet...

„A zase – hledáme s radnicí něco jiného, jenže zrušenou školku, kterou nám už už slíbila, tamní lidi nechtějí dát. Děti přibývá a bude jí asi brzy zase potřeba. Ale něco se snad najde.“

• • •

Představa, že na Starém Městě Pražském se dá sloužit jako za časů rady Vacátka, by byla bláhová. Z mnoha bytů se staly kanceláře, z mnoha činžovních domů hotely a penziony. Starousedlíky aby pohledal: pokud tu ještě někdo bydlí, pak hodně cizinců, kteří nemají k Praze žádný vztah. Pofidérní výhodou je ovšem i fakt, že tu nebydlí ani malí gauneri: nezaplatili by činži. O to víc „srdce Prahy pohostinné“ přitahuje zloděje a zlodějčky přespolní: z ostatních čtvrtí velkoměsta i z celé republiky. Anonymita velkoměsta přeje zločinu, nikoli policejní práci. Ale s tím se prostě musí počítat, protože lepší to nebude.

Jan J. VANĚK
Foto Václav ŠEBEK